

Madurolezing in licht van Boy Ecury

De toespraak van de Gevolmachtigde minister van Aruba, Juan David Yrausquin. FOTO'S ROMEO HOOST

'Gun Boy uitkijk over de zeeën die ons verbinden'

Op 5 mei jongstleden werd in het Cultureel Educatief Centrum (CEC) in Amsterdam Zuidoost de Arubaanse verzetsheld Boy Ecury herdacht voorafgaande aan een drukbezochte vrijheidslunch.

VAN EEN ONZER VERSLAGGEVERS

Giselle Ecury tijdens haar lezing.

Boy Ecury

Gen dienstplicht, En toch zo toegewijd, Tegen de bezetters toertijd, Met uw gedachte op de vrede gericht.

Ontzettend veel sabotagetoelagen, Met uw vriend Luis tot alles bereid, Voor de vrijheid waar u zo voor strijdt, Heeft u Nederland geholpen in ieder opzicht.

Helaas was onderduiken niet genoeg, Verraad was hetgen dat u liet arresteren, Nieuws wat als een bom insloeg.

Zie lieten u faciliteren, Zeker niet wat u verdiende na al uw gewoog, U en uw daden zullen wij altijd eren.

DOOR LEERLING GARMEN LAFFRA, OVCHTOSA

De herdenking opgeflurd met een Antiliaanse dans.

Ecury en Yrausquin op de herdenking in Amsterdam Zuidoost.

De jury bij monde van Roos Leerdam met moeite een selectie winnaars kon maken. De teksten waren een voor een afgedrukt op een vage foto van Boy. Zij hingen goed leesbaar achter de ruiten van het CEC-gebouw.

Daarna volgde een kort muzikaal intermezzo met dj Gedric Kiew. De jaarlijkse Madurolezing werd vervolgens gehouden door de schrijfster Giselle Ecury, die deze keer iedereen welkom heette, "zonder extra aandacht voor sommigen onder ons in het bijzonder". "U bent mijn allen even lief", zei ze. "Worden we niet vanzelf deemoedig ten opzichte van degenen die we door deze lezing eren? Hun moed tijdens de Tweede Wereldoorlog, hun trouw aan het koninkrijk der Nederlanden en aan koning Wilhelmina, hun aanhoudende, zorgvolle aandacht voor iedereen die moest lijden onder het bewind der nazi's, doen ons allen immers diep buigen?" Zij bedankte het Comité 4 & 5 mei Amsterdam Zuidoost en

de dichtende leerlingen en haalde een uitspraak aan uit de Jaarthematekst 2017 van het Nationaal Comité 4 & 5 mei. Dit jaar werd die geschreven door Arendo Jounstra. Daarin citeerde hij de Franse filosoof en historicus Ernest Renan (1823-1892): "Het is van belang samen te kunnen terugkijken op een gedeeld verleden en bereid te zijn ook samen in de toekomst te leven. Het gaat om solidariteit. Om de duidelijkheid verwoorde wens om het leven gezamenlijk - met alle inwoners - voort te zetten. Anders wordt het niets met zo'n land..."

Ecury is zich, net als haar oom Boy Ecury destijds, bewust van het feit, dat Nederland overzees gebiedsdelen heeft. "Daarom waren er onder meer Antillianen en Surinamers tijdens de Tweede Wereldoorlog in Nederland. Zij die het onrecht niet konden aanzien, stelden hun leven in de waagschaal om zich ertegen te verzetten." De les die hij er al jong uit leerde was: "...[...] dat je altijd iedereen kan

Giselle Ecury, geheel rechts in het panel, samen met Alwin Toppenberg (midden) en Glenn Helberg. Op de achtergrond een foto van Boy Ecury.

blijven aankijken, trots en zonder schaamte. Gun iedereen het beste, ontleen een ander niets. Ook niet zijn waardigheid." Ecury stond stil bij de waarde van oorlogsmonumenten. "Het klinkt misschien gek", zei ze, "maar moeten we ons terecht niet óók blijven bekommeren om de nieuwe toekomst die Boy destijds met dat monument gegeven is? Een oneindige toekomst, vol respect. Een oorlogsmonument mag nooit vallen voor nieuwbouw. Als families kennen we het verdriet om Boys dood uit overleving, via onze grootouders, ouders, ooms en tantes. Ooit bestaan wij niet meer. Hoe zien jullie dat? Vandaar dat ik het hier benoem, speciaal voor jullie, de jongste generatie studenten uit Aruba en de Antillen. In de hoop dat jullie ónze oom Boy, de student Boy Ecury, deze dappere Arubaan en jullie verzetsheld, er nooit meer nogmaals alleen voor laten staan. Als men ooit dit beeld opnieuw wil verplaatsen, al is het naar zijn vroegere ouderlijk huis aan de Schelpstraat, gun het Boy dan, dat hij eeuwig mag uitkijken over de zeeën die ons verbinden. Het is mijn overtuiging dat wij elkaar veel eerder de hand kunnen reiken, wanneer wij elkaar blijven zien, met compassie, met gevoel voor rechtvaardigheid, zoals hij dat deed tijdens die oorlog. Alleen

daarom al verdienen hij én Aruba deze prominente plaats. Omdat we ons deze oorlog en hem blijven herinneren."

Ecury vervolgde met het belang, alles in het juiste perspectief te zien. "Zo vond zij verwijten over wat was, vanuit betrokkenheid, streven naar verbinding met elkaar om wat is, komen we samen verder, is mijn overtuiging", aldus Ecu-

ry. "Blank én zwart. Woede en agressie schrikken af, zeiden ook grootheden als Gandhi, Mandela, en de Dalai Lama. Je bereikt meer met compassie en vriendelijkheid." Hier paste zij de woorden in van haar tante, Boys zus, Mydia Ecury, die stam op Curaçao bij het Slavernijmuseum:

In de tuin van je geest: Woede wieden. Vrede zaaien. Den kunuku di bo mente: Rosa rabia. Planta pas. Laet oud zeer je niet opnieuw knechten.

© NYDIA ECURY

Ten slotte bracht Ecury haar verhaal weer terug naar het verzet tijdens de Tweede Wereldoorlog: "Laten wij ervoor zorgen, dat het met ons land, onze wereld, wél iets wordt. Alleen dán zijn Boys eenzame tweestrijd in zijn laatste levensnacht en zijn dood niet voor niets geweest. Mischien helpt het ervan uit te gaan dat iedereen ons even lief is, ongeacht leeftijd, functie, kleur of ras? Degenen, die wij door middel van deze lezing eren, hebben dat vroeger vast en zeker onderling zo ervaren. Zij werkten schouder aan schouder, als broeders en zusters." Zij noemde ten slotte nog éénmaal zijn naam: "Boy Ecury. Want ja, laten we vooral dankbaar kijken naar

De winnende leerling leest haar gedicht voor. Links Roos Leerdam met naast haar de leraar. Geheel rechts presenter Egbert Juliana. FOTO GISELLE ECURY

Beste meneer Ecury,

Ik wil u heel erg bedanken voor uw moedige en bewonderingswaardige daad tijdens de ze wereldoorlog. Maar waarom? Door wat maakte u het besluit om mee te gaan doen als verzetsstrijder? Alleen al dat u op zo'n jonge leeftijd bedacht om naar Nederland te komen in uw entje om verder te gaan studeren is al heel wat. Maar dan ook nog eens vervolgens aansluiten bij het verzet, daar valt mijn mond een beetje van open. Zo jong en ook nog eens erbij hebben dat Nederland nog vrij onbekend was met mensen van een andere cultuur. Dat is heel erg dapper maar ook gedurfd. Als ik zo lees wat u allemaal voor Nederland heeft gedaan, lijkt het wel alsof u ongeremd zonder angst er vol voor ging. Maar jeeje wat zou ik bang zijn. Treinen ontporen, onderduikers helpen etc. Wat zou u een groot hart moeten hebben gehad.

En op een gegeven moment meerde-

re keren ergens anders onderduiken, wat zou ik onzeker in mijn schoenen staan over het leven, over alles. Maar u ging door, toen uw beste vriend De Lanny na verraad werd gearresteerd was er geen twijfel mogelijk, u zou hem eruit krijgen hoe dan ook. Maar helaas, de poging was mislukt.

En toen na een tijd werd u gearresteerd, u was verraden. Verraden door Kees Bitter. Hoe zou dat wel niet hebben gevolgd? Zoveel gedaan, zoveel ingezet. En dat allemaal vrijwillig. Mensen zouden hier meer bij moeten stilstaan, ook dankzij u leven wij ons leven nu zoals het zou moeten zijn voor eenieder. Heel erg bedankt voor uw moed en daden, ik heb hier heel veel respect voor. Groetjes,

(brief van leerling)
Anouk Evers

"Een man met een groot hart dat ook nog eens op de goede plaats zit. En dat proefde en vloede je."

De stem die ik wil horen

In het huis van uw vader was geen plaats voor een verrader
Dat zei u, Boy Ecury
U heeft gevochten tegen discriminatie
U bent de stem die ik altijd horen wil

In het huis van uw vader was geen plaats voor een verrader
Door uw woorden voel ik dat ik moet strijden
U bent de stem die ik altijd horen wil
Discriminatie is een slak die niet uit zijn huisje mag komen

In het huis van uw vader was geen plaats voor een verrader
U heeft gevochten tegen discriminatie
U leert ons dat opgeven geen zijn heeft
U bent de stem die ik altijd horen wil.

(LEERLING) FARDESHA VAN HOLT